

နယ်နိမိတ်

ရုက္ခစိုး မှော်ဂါထာနှင့်

နှစ်ချို့သရဲ

ရုက္ခစိုးမှော် ဂါထာနှင့် နှစ်ချို့သရဲ

ယနေ့ မိုးရွာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ရေနုတ်မြောင်းများကို ဆယ်
နေလိုက်၏။ နာရီဝတ်ခန့်ကြာသော် ရေနုတ်မြောင်းများမှ အမှိုက်များ
အားလုံး ဆယ်ယူ၍ ပြီးစီးလေ၏။ ထိုသို့ ပြီးသည် နှင့် မိုးရေချိုးလိုက်၏။
မိုးရေချိုးပြီး အချမ်းပြေ အကြမ်းရေလေးနဲ့ ချင်းသုပ်လေးကို စားနေ
လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အနားသို့ ကလေးငယ်များ ရောက်လာကြ၏။
ကလေးငယ်များအား ချင်းသုပ်ကို စားချင်ယူစားဟု ပြောကြားလိုက်၏။
ထိုအခါ ကလေးငယ်များ လည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ ချင်းသုပ်လေးစားလိုက်
အကြမ်းရည်လေး သောက်လိုက်နဲ့ ပျော်ရွှင်နေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ညီဖြစ်သူ အောင်မျိုးမင်းခန့်မှ

"ကိုကြီး ညီလေးတို့ ကို သရဲကြောင်း ပြောပြပါလား"ဟု ပြောလိုက်
ရာ တခြား ကလေးငယ်များမှ လည်း

"ဟုတ်တယ် ပြောပြ ကိုကြီး ပြောပြ ပြောပြ"ဟု တောင်းဆိုကြလေ
၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ချင်းသုပ်လေးကို တစ်ဇွန်းခပ်စားလိုက်ပြီး
အကြမ်းရည်ကလေးကို "ဖူး"ဆိုပြီး မှုတ်ကာ သောက်လိုက်၏။ ပြီး
နောက်

"ငါ့ညီတွေ ငါ့ညီမတွေက နားထောင်ချင်မှ တော့ ကိုကြီး ပြောပြပါမ
ယ်"ဟု ကတိပေးလိုက်ရာ ကလေးငယ်များ သည်

"ဟေး ဟေး ဟေး ဒါမှ တို့ ကိုကြီးကွ"ဟု ပျော်သွားကြလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်လည်း

"ကိုကြီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခု ရှိတယ် ။ အချိန်ကတော့ စန္ဒစ်လောက်ရှိပြီပေါ့ ကိုကြီးအသက် ၁၃နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဝက်လူးကန် တောကို အမဲလိုက် ထွက်ကြဖို့ လူလိုက်စုကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက လူဂုယောက် လိုက်ကြတယ်။ ဦးလေးဖိုးထွန်းရယ်၊ ကိုပုတ်ကြီး၊ ကိုဝဲကြီး၊ ကိုလူလေးငယ်၊ ကိုချက်ကြီး၊ ကိုသိန်းရယ်၊ ကိုကြီးလဲ လိုက်ခဲ့တယ်"ဟု ၍ အစချီကာ ပြောပြလိုက်၏။

တပိုတွဲလဆန်း ၁၄ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း၌ ဝက်လူးကန်သို့ အမဲလိုက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ ထွက်ခွာလာကြ၏။ ထိုသို့ အမဲလိုက်ရန် အတွက် စားစရာများ နှင့် ဆန်များ ပါ ယူလာခဲ့ရရုံမက ခွေးငါးကောင်ကိုပါ ခေါ်လာရလေ၏။ ထို့နောက် ရွာမှ ထွက်ခွာလာကြရာ ညနေ ခြောက်နာရီခွဲလောက်တွင် ဝက်လူးကန်သို့ ဝင်ရောက် လာလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက် လျှောက်လာကြရာ ရှစ်နာရီလောက်တွင် တဲဆီသို့ ရောက်လေ၏။ တဲဆီသို့ ရောက်သည် နှင့် ရွာမှ ချက်ယူလာသော ထမင်းကို လက်ဖက်သုပ်ဖြင့် နယ်ဖတ်ကာ အဖွဲ့လိုက် လွေးလိုက်ကြ၏။ ထိုသို့ ဝိုင်းအုံပြီး လွေးရသည့် အရသာကိုက မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မလဲနိုင်အောင် အရသာရှိလှပေ၏။

ထမင်း စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အညောင်းပြေ ခဏတာမျှ အိပ်စက်ကြလေ၏။ ညတစ်နာရီ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အမဲလိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ရာ၌ အမဲလိုက်သူများ အဖို့ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော အရာတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအရာသည် ပွဲပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အမဲမလိုက်ခင် ဦးဆောင်သူမှ လက်ဖက်ဖြင့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် များ

ကို အမဲလိုက်မည့် အကြောင်းနှင့် အမဲလိုက်ရာတွင် အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ ကူညီပေးကြရန်နှင့် ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါမှ အပ တခြားသတ္တဝါများအား သက်ဖြတ်ခြင်း မပြုပါဟု ကတိသစ္စာပြုပြီး တိုင်တည်ရလေ၏။

ထိုသို့ တိုင်တည်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ထဲ၌ အသက်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးဖိုးထွန်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ အား ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို သူသင်ပေးသည့်အတိုင်း လိုက်ဆိုရန် ပြောကြားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဦးဖိုးထွန်း သင်ပေးသော ဂါထာအား လိုက်ဆိုကြလေ၏။

"ကဲ မင်းတို့ ငါသင်ပေးတဲ့ အတိုင်း လိုက်ဆိုကြကွာ"

"ကောင်းပြီလေ ဆိုကြတာပေါ့"

ဗုဒ္ဓဂုဏာ နုဘာဝေန၊

ဓမ္မဂုဏာ နုဘာဝေန၊

သံဃဂုဏာ နုဘာဝေန၊

ဒီဃာယုကော မယံ ဟောန္တု၊

သဗ္ဗရောဂါ ဝိနဿန္တု၊

သဗ္ဗအန္တရာယာ ဝိနဿန္တု၊

သဗ္ဗသင်္ကပ္ပါ သမိဇ္ဈန္တု၊

သဗ္ဗဘောဂါ ပဝတ္တန္တု၊

သဗ္ဗကမ္မာ နိဿဇ္ဈန္တု၊

အာကာသဌာ စ ဘူမဌာ၊ ရုက္ခဌာစ မဟဒ္ဒိကာ။

သဗ္ဗေကန္တ မဟာဗြဟ္မာ၊ အမှေရ ကန္တ၊

အာကာသ ဒေဝါ အာဂစ္ဆန္တ၊

ဘုမ္မာ ဒေဝါ အာဂစ္ဆန္တ၊

ရက္ခာ ဒေဝါ အာဂစ္ဆန္တ၊

သဗ္ဗေ ဒေဝါ အာဂစ္ဆန္တ၊

လောကပါလာ ကန္တာ ဒေဝါ အာဂစ္ဆန္တ၊

သဗ္ဗေဗြဟ္မာ အာဂစ္ဆန္တ၊

ဣဇ္ဈာနေ ပတိဋ္ဌန္တ၊ ယထာ ကမ္မံ မံ ရက္ခန္တသဗ္ဗဒါ။

ဟု သော ဂါထာကို ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ရှိသမျှ လူခြောက်ယောက်စလုံးကို သင်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် ဂါထာကို ခုနစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ ရွတ်ကြ၏။ ပထမတစ်ခေါက် စရွတ်သည့်အခါ တောအတွင်းမှ လေးပြင်းများ သည် "ဝုန်း" ဝုန်း"ဟူသော ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အသံများ ဖြင့် တိုက်ခက်နေ၏။ ဒုတိယတစ်ခေါက်တွင် ပို၍ ပင် ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းနေပြီး သွေးပျက်မတတ် ကြောက်စိတ်တို့ ဝင်လာ၏။ သို့သော်လည်း ဦးဖိုးထွန်းမှ မကြောက်လန့်ကြရန် သတိပေးပြီး ဂါထာကို ခုနစ်ခေါက်ပြည့်အောင် ရွတ်ဟု ပြောသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ပြည့်သည် အထိ ရွတ်ဆိုကြလေ၏။

(ကျွန်ုပ်တို့ အသုံးပြုသော ဂါထာကို လက်လွတ်စပယ် အသုံးမပြုကြရန်နှင့် တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ ကျင့်ကြံရင် ကောင်းကျိုးများ ရနိုင်ပြီး မထိမဲ့မြင် သဘောမျိုးဖြင့် ပေါ့ပြက်ပြက် ပြုလုပ်ပါက အသက်အန္တရာယ် ပါ စိုးရိမ်ရသည့်အတွက် စိတ်မခိုင်သူများ နှင့် အကြောက်လွန်သူများ မကောင်းစိတ်ဖြင့် မသုံးကြရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည် ။ ဤဂါထာကို

အကျဉ်းချုပ်သာ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် တောထဲသို့ဝင်ကာ တောကောင်များ ရှာဖွေပြီး ဖမ်းယူကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ညအမှောင်ကို အားကိုးပြီး ယုန်၊ တောကြောင်၊ တောကြက်၊ ငုံး၊ ဘုတ်ကောင်များကို ဖမ်းယူကြလေ၏။ တောထဲ၌ လူစုမကွဲစေရန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပေငါးဆယ် အကွာလောက်သာ နေကြလေ၏။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ညတွင်းလုံး ဖမ်းယူနေရာ ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်သလို မြွေပါးကင်းပါးမျှပင် မတွေ့ရသည့်အတွက် အပူအပင်ကင်းစွာဖြင့် ဖမ်းယူနေကြရာ မနက်မိုးလင်းသည် နှင့် ယုန်ခြောက်ကောင်၊ တောကြောင် ရှစ်ကောင်၊ တောကြက်လေးကောင်၊ ငုံးအကောင်သုံးဆယ်နှင့် ဘုတ် ဆယ့်ငါးကောင် ရရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း တဲဆီသို့ ပြန်လာကြလေ၏။ ထို့နောက် အနားယူအိပ်စက်ကြ၏။ နံနက်မိုးလင်းမှ အိပ်လိုက်ရာ ညနေသုံးနာရီခန့်တွင် အားလုံး အိပ်ရာမှ နိုးကြလေ၏။ အိပ်ရာနိုးသည် နှင့် ကိုလူလေးငယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ စားရန် ထမင်းချက်လေ၏။ ကိုဝဲကြီးသည် လည်း ယုန်များကို အရေခွံဆုတ်ပြီး မီးပုံ၌ ကင်လေ၏။ ထိုသို့ စာဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်နေကြချိန် ကိုချက်ကြီးနှင့် ကိုပုတ်တို့ နှစ်ဦးသည် ဖိုးနွယ်ချောင်ရိုးဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။ တစ်နာရီမျှကြာသည် နှင့် ယုန်ကင်များ နှင့် ထမင်းသည် စားသုံးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေ၏။